

(Scrisoare deschisă)

Paul Goma

Paris 11 iunie 2002

Am mai spus-scris - și bine am făcut:

- Pentru a-mi închide gura-de-hârtie, neprietenul meu, analfabetul Ceaușescu a dat ordin, în 1970, ca volumul **Camera de alături** să fie retras din librării și din biblioteci, depozitat undeva - dar nu distrus;

- Pentru a-mi închide gura-de-hârtie, prietenul meu Liiceanu, directorul editurii Humanitas, în luna iunie 1990 a retras din librării volumul de mărturii de el (abia) editat, **Culoarea Curcubeului, Cutremurul Oamenilor, '77**, iar în 1992 a trimis la topit întregul tiraj. Operă în care a fost susținut până în pânzele albe de culturalizatorii Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, de proaspăt-culturalizata Gabriela Adameșteanu și de subordonații săi de la revista 22;

- Pentru a-mi închide gura-de-hârtie, Marin Sorescu, director al editurii Scrisul Românesc din Craiova, în schimbul portofoliului Culturii, în 1993-94, a distrus plumburile unor cărți, printre care și ale romanului meu **Gardă inversă**;

- Pentru a-mi închide gura-de-hârtie, sora lui Mihai Botez: Viorica Oancea, directoare a editurii Litera, în colaborare cu Ioana Pârvulescu, a masacrat volumul de texte publicistice, selectând fantezist și scoțînd, în 1993 și 1995 două broșurele, ambele intitulate cu infinită fantezie: **Amnezia la români** - dealtfel nedifuzate...;

- Pentru a-mi închide gura-de-hârtie, cărturarul Marian Papahagi, director al editurii Echinoc, a solicitat și a obținut bani de la Soros apoi... nu a publicat volumul **Patru dialoguri**, dar l-a anunțat (în revista 22) ca... editat;

Patru editori-prieteni - toți patru, nu doar alfabetizați, ci reprezentînd piscuri ale culturii române cotidiene - care, cu toții, îmi solicitaseră volumele în chestiune...

Și pe acestea le-am mai spus-scris - le scriu-spun a *n-a* oară:

- Pentru a-mi închide gura-de-hârtie, în 1997 Monica Lovinescu a dat semnalul campaniei de presă împotriva *Jurnal*-ului prin: «Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma!»; la ea a participat cu nesfârșit curaj, scriitoricimea cu ale sale părți sedentare: Geta Dimisianu-Bianca Balotă;

- Pentru a-mi - totuși - închide gura-de-hârtie, Monica Lovinescu a emis, în 1998, ukazul: «Goma e contestat» - și... n-am mai fost editat!;

- Pentru a-mi închide, odată, gura-de-hârtie, Nicolae Manolescu a anunțat în 1999 că nu-l va mai publica în veac pe Paul Goma în *România literară* - și așa a fost.

Pe cestelalte nu le-am mai spus-scris - le scriu-spun azi:

Întors la stadiul de scriitor samizdatizat - prin grija colegială a scriitorilor români cotidieni, am încercat să-mi fac auzit glasul-de-hârtie multiplicând textele publicistice în câte 15-20 exemplare și trimițându-le prin poștă.

Iată că în această iarnă-primăvară *cineva* a ținut să împiedece “difuzarea prin poștă a materialelor dușmănoase-calomnioase”: în ultimele săptămâni am primit de la corespondenții mei vestea că, oriunde ar fi fost domiciliați (Piatra Neamț, Constanța, Cluj, Fălticeni, București), plicurile conținând textul eseului “Basarabia și «Problema»” au ajuns la destinație după... două luni de zile - însă mai există zece destinatari care încă nu mi-au confirmat până azi, 11 iunie 2002, primirea a ceea ce fusese trimis de la Paris în 21 februarie - adevărat, tot 2002). Nu voi pierde timpul întrebând: «Oare *cine* mi-a oprit-citit textele? Securitatea ca instituție? Un răcan cu oarecare putere de a face rău? Și - oare - se va fi știind acolo-sus ce se petrece aici-jos?»

Nici înainte de 1989 și nici înainte de noiembrie 1977 când am plecat în exil nu judecam: “Dac-ar ști Tovarășul ce facăștia mici, în numele lui, le-ar rupe urechile!”

La sfârșitul lunii aprilie mi-a telefonat de la București Ana Blandiana, anunțând că în 29 mai va avea loc un colocviu în care se va vorbi și despre “Mișcarea Goma”; a doua zi am primit o scrisoare de două pagini în care expeditorul îmi zugrăvea în termeni elogioși “Mișcarea Goma” și îmi explica semnificația ei pentru istoria României... - încheind:

“Știu că, după Revoluție, lupta dumneavoastră și, în general, atitudinea fermă pe care ați avut-o nu au fost prețuite la justa lor valoare, nici în mediile politice, nici în cele scriitoricești, nici chiar în cele ale societății civile. Ele *nu și-au primit cuvenita recunoaștere* (subl. în text). În virtutea a ceea ce reprezentați, ați așteptat, cum era și firesc, să fiți invitat în România și nu ați fost. Este, poate, și vina mea. A sosit, cred, timpul să trecem peste toate divergențele și incompreensiunile trecutului, să vedem ceea ce ne unește. Invitându-vă acum, oficial, aș dori să îndrept această greșală, în numele unei țări care, de fapt, nu v-a uitat. Vă aștept în România.

“Președintele României

“Ion Iliescu”

Am răspuns pe dată:

“Paris, 1 mai 2002

“Confirm primirea scrisorii din 24 aprilie 2002, semnată: «Președintele României (,) Ion Iliescu».

“Paul Goma”

Nu mă mai mir că faptele mele de scris, gura-mare a mea deranjează pre mulți; nu plâng de mila acelor scriitori români care îi reproșează lui Vasile Gheorghe că nu mă ucisese în 1956, lui Pleșiță că nu mă lichidase în 1977 - fie și în 1981, în exil, pentru ca acum breslimea de expresie română să se simtă ca-n sânul lui Avram! Nu m-am considerat, în 25 decembrie 1989 (teledifuzarea execuției Ceaușeștilor) peste măsură de inteligent ca să înțeleg - și să accept: “revoluția” era curat-Caragiale: cu voie de la polițiune; nu m-am crezut futurolog (ca Tismăneanu, cel care prevede trecutul, doar prezentându-ni-l pe Mizil), pentru a-i răspunde, în 1992 (ia te uită: a trecut un deceniu!), lui Mircea Snegur care mă pofta “acasă la noi, în Basarabia”:

«Nu am ce căuta în țări comuniste, controlate în continuare, de KGB - la Chișinău -, de fiica ei, Securitatea, la București».

Din păcate, Răul Absolut nu a dispărut de pe nici un mal al Prutului, ba aş zice: prezența lui s-a întărit.

Securiștii care apără și acum ca și pe timpul Ceaușescu-lui onoarea Damei România spun - și cine îndrăznește să miște-n front și să-i contrazică atunci când declară:

«Am tremurat de spaima morții zece zile - până când tovarășu Buzura a scris în *România literară* editorialul: “Fără violență!” - după care ne-am reluat locurile și activitățile. În 12 ani s-au perindat doi președinți și jumătate, noi: mereu la datorie! Așa cum am repopulat ministerele (la Externe nu mai găsești picior de ne-securist!) - așa o să mergem mai departe, în Comunitatea Europeană, în NATO - cu Securitatea intactă. Ce contează micile-restricții puse presei?, ce contează micile-restricții poștale, ca... întârzierea unor scrisori? Contează că **noi, Securitatea suntem România**, că noi îi garantăm stabilitatea... - asta cer Occidentali».

Eu cunoșteam, în linii mari, discursul Securității, de pe când trăgea ea să moară (cum se spune, cum se spune: “Pe cine nu lași să crape nu te lasă să trăiești?”), adică din 25 decembrie 1989. Și nu mă credeam deosebit de perspicace, doar un om normal, raționând normal;

Cunosc în amănunt ce se va întâmpla în curând: România nu va intra nici în Europa, nici în NATO - cu tariful securiștilor intact.

De ce? Ei, de ce: De-aia!

Paul Goma

P.S. Securitatea României nu mă poate interzice și pe internet: **paulgoma.cjb.net** și **biblioteca.paulgoma.net**